

THE SCHOOL TIMES

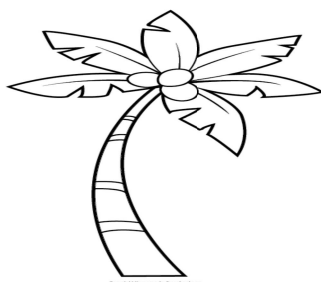
LETNÍ POHODA ...

Je to k nevíře, ale je to tak. Prázdniny jsou za dveřmi!!!

Nejeden z nás si během těchto několika nekonečných měsíců dozajista povzdechl: „My se těch prázdnin snad nedočkáme.“

Není však třeba věšet hlavu a upadat do zbytečných depresí, neboť už to máme takzvaně „za pár“.

Před námi je jen několik málo týdnů, a k tomu nám vychází další díl časopisu THE SCHOOL TIMES...

Co Vás tedy čeká:

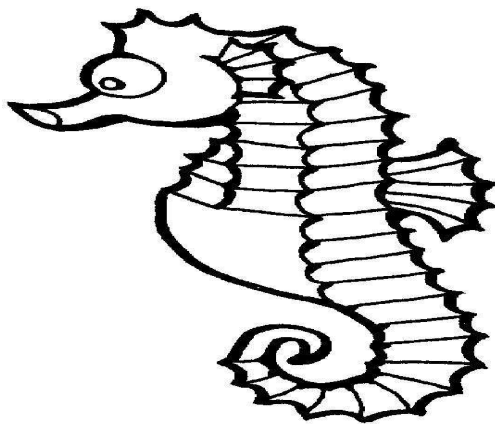
Léto tu sice ještě není, přesto ho řada z nás již cítí v kostech a ve školních lavicích to začíná být značně nepohodlné.

Spolu s tímto očekáváním blížícího se volna vychází i poslední díl našeho čtvrtletníku pro školní rok 2015/2016. I přes naprosté vyčerpání a toužebné očekávání volna, jsme dali hlavy dohromady a znovu pro Vás připravili bohatou škálu příběhů a povídek.

I tentokrát jsme do časopisu zařadili výsledky slohových prací některých tříd. Tématem bylo „léto“ a vy sami budete moci zhodnotit, jak se s tím naši žáci poprali a zdali se na jejich výtvorech nepodepsala náhlá letní slabost.

Kromě těchto příspěvků Vás čekají i výtvary žáků ostatních ročníků a znovu nám svou trochou do mlýna přispěli i někteří učitelé a stálíce tohoto čtvrtletníku.

Doufáme, že se Vám naše letní vydání bude líbit a za všechny začínající spisovatele a budoucí autory bestsellerů, přejeme příjemné počtení.

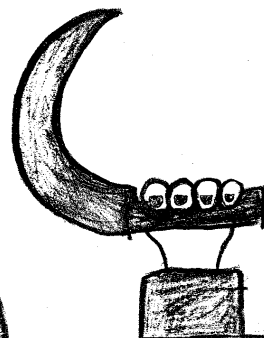
LEXIKON

STRAŠIDEL

Kdo pak to tam jde,
Oči zatvře,
Seškrábe vám špinu z noh,
Zapalí vám sena stoh,
Špinavci pozor si dejte,

Každý
Škrabinožka
Když

den nohy si mejte,
nechá vás být,
budete čisté žít.

Škrabinožka:

Škrabinožka je strašidlo, které chodí kolem 7 a 8 hodiny večerní a kontroluje špinavcům jejich nohy. Když jsou nohy čisté nechá je být, ale když má nohy špinavé seškrábe jim špinu z nohou i s kůží. Toto strašidlo je aktivní po celý rok.

PRAHA

V dubnu jsme měli zajímavý výlet do našeho hlavního města.

Když jsme přijeli vlakem do Prahy, tak jsme se šli kouknout na trhy.

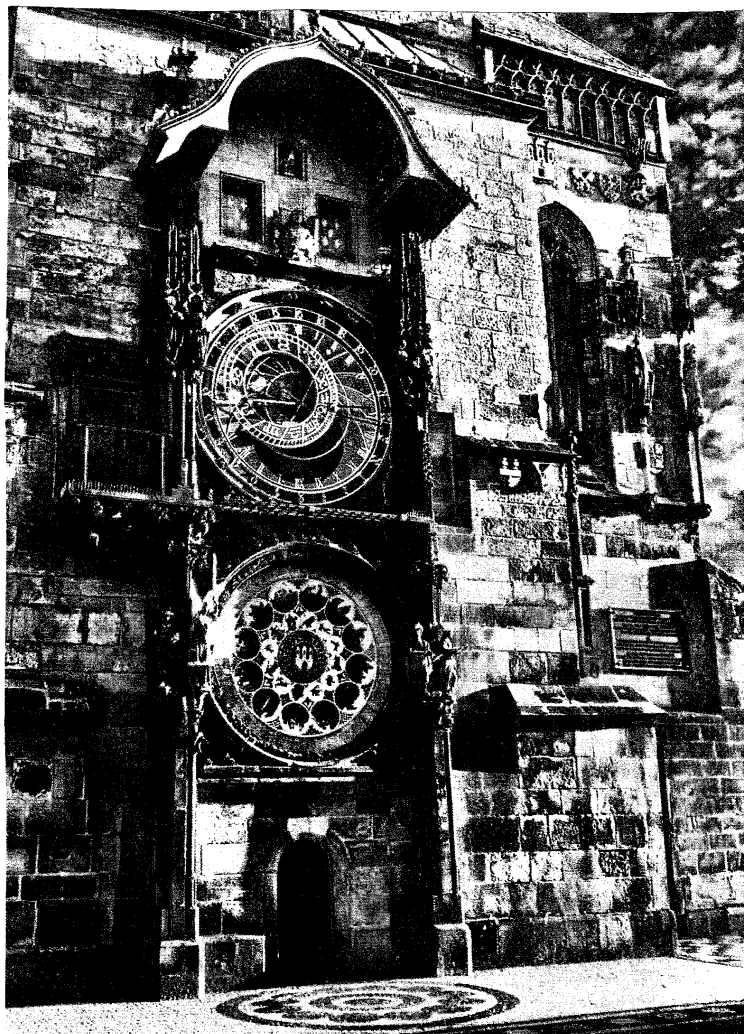
Pak si nás vyzvedla paní průvodkyně a provázela nás památkami Prahy.

Viděli jsme Staroměstské náměstí, Orloj, Prašnou bránu, Václavské náměstí

a byli jsme i u Vltavy.

A stihli jsme i „Mekáč“ ☺

V Praze jsme byli skoro celý den a bylo to tam SUPER!

KRÁL DIPLOMAT

Blíží se závěr školního roku. Řeším dilema. Jaký by měl být příspěvek do školního časopisu. Mám zvolit esej, úvahové téma, humorný příběh. Raději ne, konec roku, to je bilancování, co se povedlo a co ne. I tuto myšlenku nakonec zavrhnou. Čím, proboha, ukončit tento hektický rok. Televize i tisk chrlí zaručené zprávy o otci vlasti Karlu IV. Největší Čech, syn nehodného otce toho zloducha Jana Lucemburského. Každý druhý Čech má z hodin dějepisu jasno. Lotr, král cizinec, co utrápil Elišku Přemyslovnu. Dobře to napsal pan Václav Beneš Třebízský ve své povídce s pohádkovou zápletkou „Královka“. I pochovat se nechal v Luxenburgu. Je to skvrna na české historii. I mě to kdysi zapálená pedagožka vtloukala do hlavy. Dějepis mě vždycky bavil a již v mládí jsem o historii dost přečetl. Něco mně říkalo, abych té zapálené fémině nevěřil. Život není černobílý a historie teprve ne. Pojdme se složitou kauzu krále Jana pokusit rozplést.

Historia magistra vitae. Padni komu padni a držme se pramenů. Ono to s tím lumpem tak horké nebude. Nedávné mediální třeštění okolo otce vlasti podložil rozhovor dvou zasvěcených historiků u plzeňské dvanáctky. Jan Lucemburský byl rozkradač českého bohatství, pronesl tučný ovar narvaný v největších džínách, jaké se u nás vyrábějí. Polemizovat s blbem jsem nechtěl. Na druhou stranu zastavené hrady, rozdováděná šlechta – mohl by mít i kus pravdy. Ale vadilo mně ono jeden vzorňák a druhý vyvrhel.

Synu Karlovi jeho slávu přejme, ale otce Jana ve všem vykoupat nenechám. Pojdme tedy rychle do období prvního českého bezvládí. Končí přemyslovská éra. V Olomouci umírá český král Václav III. A země hledá dědice. Nastává období bezvládí. Co vlastně víme o čtyřech magických létech 1306 – 1310. Bezuzdné řádění české šlechty, boj o český trůn, tanec, hostiny, lov v českých hvozdech, galantní slavnosti za přítomnosti trubadúrů a minesengrů. Drzost českých pánů narůstá. Slabí adepti na český trůn Rudolf Habsburský a Jindřich Korutanský nedokáží zpupné pány umravnit. Bylo potřeba rychle jednat. Politicky uvažující šlechta a duchovenstvo dokáží zrealizovat po složitých jednáních příchod Jana Lucemburského do Čech. Byla to moudrá a prozíravá volba. Janův otec Jindřich VII. byl panovníkem Svaté říše římské. Římskému císaři bylo tehdy navrženo, aby se mladý Jan oženil s dcerou Václava II. Eliškou Přemyslovnou, čímž by získal nárok na český trůn a přemyslovská tradice by byla zachována.

Co takhle král diplomat? Jak by se vám to líbilo. Pokusím se to dokázat. Již samotný vstup na český trůn neměl Jan Lucemburský snadný. Musel zlomit odpor Jindřicha Korutanského, který svůj „poloviční trůn“ vehementně bránil. V prosinci roku 1310 stanul Jan se svým vojskem před pražskými hradbami. Mrzlo, až praštělo. Průnik nebyl nikterak snadný. A nyní jeden paradox. Sami Eliščini stoupenci pomohli budoucímu králi vstoupit do města. 3.12. roku 1310 zaútočili Janovi vojáci na fortifikaci v místech dnešní Prašné brány a v úseku Na Františku, aby obsadili Staré Město a posléze celou Prahu. Po boku mu stojí věrný druh a přítel, se kterým se pravidelně potkával v Evropě na turnajích v kolbě. Jedná se o pana Plichtu ze Žirotína, který dlel na Žirotínském hradu a nyní spí svůj věčný sen v mém rodišti Panenském Týnci nedaleko nedostavěného gotického chrámu. Mladý Jan se žení s Eliškou Přemyslovnou, ale jejich idylka netrvá dlouho. V srpnu 1313 umírá Janův otec a císař římský Jindřich VII. a česká šlechta se staví okamžitě proti mladému panovníkovi do opozice. V pramenech se uvádí, že král Jan vyklízí vnitropolitické pozice a uchyluje se do západní Evropy, zejména do Francie. Především komunističtí historikové dlouho tvrdili, že navršil velké množství státnických chyb a chudák Karel, markrabě moravský, musel vše napravovat. Byl zkrátka marxistické ideologii bližší. I pomatený Zdeněk Nejedlý byl coby ministr školství Karlovi příznivěji nakloněn. To Jan byl prototypem západního emigranta. Budu vždy tvrdit, že to byl obrovský omyl. Jan Lucemburský přispěl nepochybně ke zvýšení prestiže českého státu na poli mezinárodním a svojí uvážlivou diplomacií rozšířil mohutné teritorium království českého. Koruna česká tak za jeho panování získává Horní Lužici, Chebsko, a většinu slezských vévodství. Ať se to českým historiografům líbí nebo ne, král Jan proslul v celé Evropě svým udatenstvím v četných bitvách, rytířským vystupováním a turnajovým mistrovstvím. Janova odvaha učarovala zejména mocnému rodu Žirotínů a ti mu pak sloužili doslova do roztrhání těla. S mocným panem Plichtou vyrazil roku 1322 král Jan do velice těžké bitvy u Muhldorfu, kde pomohli v boji s německými železnými rytíři. Plichta zde padl hrdinskou smrtí a na přímý rozkaz krále Jana byl pochován se všemi poctami do zlatem vyzdobené hrobky v Týnecko-žirotínském panství.

Je zajímavé, že tato skvostná středověká hrobka nebyla dodnes v mysteriózní oblasti Panenského Týnce vyhledána a otevřena, byť se zhruba ví, kde leží. Archeologický výzkum si zřejmě žádá jistý čas. Ale zpět ke králi Janovi. Chtěl bych systematicky vyvracet předpojatost, která na krále Jana vždy číselala ze všech stran. Elišku Přemyslovnu uvrhl na Mělník. Syna

Václava (Karla) ji odňal a dal do Francie na vychování, aby si splnil svůj otcovský sen. Koneckonců Blanka z Valois byla krásná a bohatá. Čechy zanedbal, hrady zastavil šlechtě a hrad nechal zpustnout. Na druhé straně se musíme vrátit k jeho diplomatickým schopnostem. V době, kdy seděl na českém trůnu, patřil bez diskuzí k nejvyšším politickým kruhům tehdejší Evropy. Navíc zastavené hrady syn Karel brzy odkoupil a Čechy zůstaly trvale v centru politického hnutí a prestiž království neutrpěla téměř do nástupu Habsburků. Výjimkou bylo podle mne husitské hnutí, ale to bych rozpoutal sáhodlouhé polemiky a to vzhledem k řádění husitské lůzy nechci.

V závěru života, kdy žil stárnoucí a téměř slepý král po boku své druhé manželky Beatrix Burbonské, vyprchala zcela jeho dobrodružná aktivita. Přesto se naposledy vrhá po boku Francouzů proti Angličanům. Ve střetnutí u Crécy (Kresčák) král Jan 28. 6. 1346 padl. Je doloženou skutečností, že zde zachránil svého talentovaného syna. Zatímco se sám vrhá slepý do nejprudší vřavy, syna uchránil v zadním voji. České království nastoupilo cestu k velké prosperitě. Můžeme konstatovat. Velký boom začal. Na výsluní se vyhoupl mladý Karel a je dodnes veleben. Největší Čech. Kdo však udatností položil základy? Král opilec, erotoman, cizinec, prchlivec a veliký diplomat. Když po bitvě sbírali do plachty kusy rozsekaného Jana, uběhl jeden den od krvavé bitvy. Nad Crécy vyšlo slunce. Karel IV. sundal přilbici a vzdával poctu otci, který položil základy pro jeho budoucí nesmrtelnost.

Mgr. Stanislav Kučera

Medardova kápě....

Možná každý někdy v životě slyšel pranostiku „Medardova kápě, čtyřicet dnů kape“. Málokdo, ale chápe její význam a ještě méně z nás ví, že i my máme své období „monzunů“.

Jako každá pranostika, tak i tato byla založena na pozorování počasí našimi předky. Není od věci přiznat, že na základě těchto jejich poznatků, dodnes hospodaří ne jeden zemědělec či zahrádkář. Na začátek by se však rozhodně hodilo vysvětlit, co znamená pojem pranostika. Jde o rčení, které se snaží dávat do souvislosti určité meteorologické jevy a roční dobu. Vše je pak založeno na dlouhodobém lidském pozorování počasí.

No a jak je to vlastně s tím monzunem u nás? Rozhodně se nedá mluvit o něčem podobném tomu, co se odehrává v Asii. Tamější monzuny trvají několik měsíců. Ten náš začíná 8. června a podle pranostiky by měl trvat čtyřicet dnů. Je nutno přiznat, že řada pamětníků potvrzuje, že během tohoto období bývá více srážek, ale rozhodně netrvají tak dlouho. Nejčastěji „proprší“ týden a pak se dostavuje zpět naše klasické počasí.

Mnohem častěji se ale Medard projevuje mírným ochlazením. Výrazněji začínají teploty opět stoupat začátkem července. Nejdelší souvislé období, kdy každý den přšelo, nastalo v roce 1954. V tu dobu přšelo 22 dní. Což potvrzuje fakt, že i naši předci zřejmě rádi přeháněli a představa čtyřiceti dnů plných deště se hodí spíše do žánru vědeckofantastické literatury.

Každopádně není na škodu znát některé naše pranostiky. Především proto, abychom se lépe připravili na možné změny v počasí. Kromě toho tvrdit, že i my, malá evropská země, máme své monzuny, není až tak od věci.

Bezhlavá a bezpatá úvaha o létě

Víte, jaký je rozdíl, mezi mojí úvahou a muslimským dítětem? Žádný, oboje nemá hlavu ani patu. Hahaha. *čas pro smích aka trapná tichá chvilka*

Možná jste si v posledních dnech již všimli, že se začíná poněkud oteplovat. No, pokud to není vinou globálního oteplování, (což by vzhledem k výfukovým plynům vypuštěným v tomhle roce do atmosféry bylo i možné), tak světe div se, začíná konečně léto. A co to pro nás znamená? PRÁZDNINY! Zábava, vedro a uh... nekonečná nuda. Tábor, Chorvatsko... Ano, monochromní a všední věci. Pokaždé si říkáte „Tentokrát to jistě bude jiné“, ale opak je pravdou. Ne, nebude.

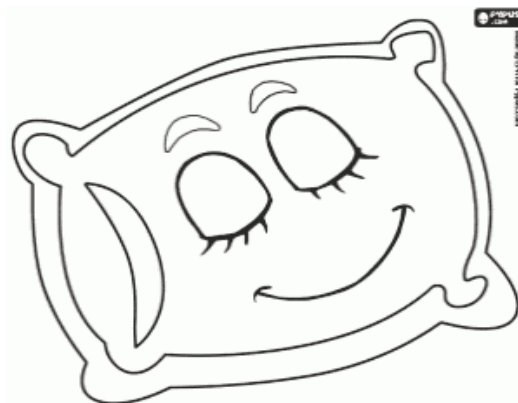
Také si všichni začínáme uvědomovat, že s tím cvičením jsme začali poněkud pozdě, tedy pokud vůbec začneme cvičit. (Já se držím názoru, že cvičí jen postavy v nereálných, amerických filmech, a tak to pro obyčejného člověka, jako jsem já, opravdu není.)

Ale pro mě, jakožto vycházející absolventku, je nejdůležitější jen jedna věc. Končí škola. Upřímně nevím, jestli bych tohle měla psát zrovna do školního časopisu, ale sakra! I učitelé se jistě těší na konec! Pokud ne, opravdu bych se divila. Představili jste si někdy, jak učitelé musí být vynervováni z pokřikujících dětí? Ještě k tomu pubertálních vykřikujících dětí? Pff!

Já osobně jsem relativně líný člověk, a tak si říkám, proč čekat na prázdniny? I o prázdninách se přece jen nudím, a tak chci hrdě prohlásit „lenoši mají vždy prázdniny!“

Jednu výhodu léto ale přece jen má – je déle vidět na čtení!

Kristýna Kulichová, 9.tř.

Slohové práce na téma „léto“

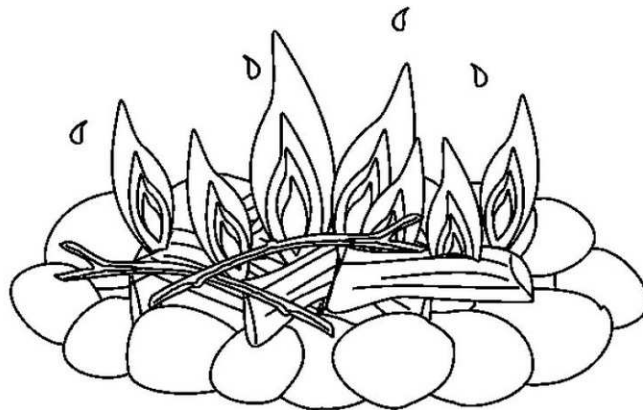
Jak už bylo řečeno v úvodu, tématem tohoto vydání je léto. Nikoho to zřejmě nijak zvlášť nepřekvapuje, protože náš čtvrtletník je už třetím rokem opakovaně věnován jednomu ze čtyř ročních období.

Překvapením pro někoho však může být výsledek slohových prací. Všichni žáci souhlasili s vydáním svých děl jen pod podmínkou, že u textu nebudou uváděna jejich jména. Pro někoho se tak může stát zajímavým pátrání, zdali autora daného výtvaru nezná.

Přesto se někteří zadání zhostili výborně a i tentokrát vzniklo několik zajímavých děl. Můžete se tu setkat s vyprávění z prázdnin, pohádkovým motivem, či příběhem, který Vám možná nažene strach.

Ted' už si stačí jen najít pěkné místo a začít se do příběhů prosycených nejen sluncem, ale také napětím...

...příjemné počtení.

Dovolená

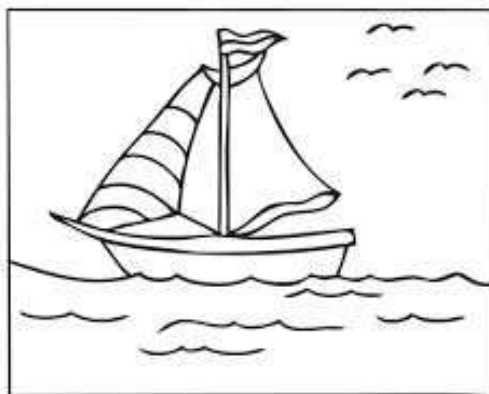
Před několika lety jsem, letěla s rodinou k moři do Turecka. Přiletěli jsme do města Antalie a potom jeli pár hodin autobusem k hotelu v Alanii. Měli jsme pokoj s balkonem a výhledem na bazény a na moře. V hotelové restauraci vařili moc dobře. U bazénu měli tři tobogany a večer byl hotel osvětlený a měnil barvy.

Jeden den jsme jeli do mořského světa, podívat se na vystoupení delfínů a lachtanů. Delfíni proskakovali obručemi a skákali k míčům pověšeným na provazech. Dokonce jsme se s jedním delfínem nechali vyfotit. Lachtani poslouchali povely cvičitelů, váleli sudy a mluvili do mikrofonů.

Na pláži jsem stavěla hrady z písku, sbírala mušle a kameny. Ještě jsem neuměla moc plavat, takže jsem byla jenom na mělčině. Jednou večer, při západu slunce, jsme se nechali vyfotit na pláži, jako že to slunce držíme.

Na pláži taky nějací lidé stavěli dvoumetrové pyramidy a sfingy. Šli jsme se podívat na trh a Turci hodně rádi smlouvají, takže se dá z osmi eur domluvit klidně na dvě. Po týdnu jsme odletěli zpátky do Prahy.

Žákyně 7. A

Strašidla

Byl rok 1528 a na zámku ve Strašilově se rozléhá křik. Vodníkovi Kuňkovi a bílé paní Esmeraldě se narodilo děťátko. Spanilá holčička, která byla pojmenována po své tetě Violetě. Babička Zora vzala od maminky Violetu, opláchla ji a zabalila ji do prostěradla. Celá rodina mamince a tatínkovi poblahopřála a odešli do svých pokojů, aby nechali maminku s miminkem odpočívat.

Tak abyste o téhle rodině něco věděli, jsou to strašidla, každý je jediný svého druhu. Žijí jenom v létě, v zimě spí. Jejich zámek je ukrytý v lese, nikdo ho nikdy nenašel. U strašidel se jejich schopnosti poznávají až kolem pěti let, takže teprve uvidíme, co se z Violety stane.

„Život plyne jako voda.“ povzdechla si babička, když chovala Violetu. Vzpomínala, jak ji poprvé držela v náručí a hladila po hlavičce. Život na zámku utíkal rychle a ani nijak zvláště, jenom Violeta byla čím dál tím větší, zvědavější a milovala dobrodružství.

Jelikož nikdy nebyla pryč ze zámku, ke svým čtvrtým narozeninám si přála procházku v okolním lese. Maminka s tatínkem nad tím dlouho uvažovali, ale nakonec usoudili, že se s ní projít půjdou. Lepší než aby utekla sama.

Jednoho dne se Violeta probudila brzy, vzbudily jí totiž nádherné paprsky slunce, probleskující přes její mozaikové okno. Vběhla mamince a tatínkovi do ložnice a začala jim skákat po posteli. Když se rodiče probudili, začala povídat: „Maminko, tatínku, dneska je hezký den na procházku!“ Rodiče se na sebe podívali, usmáli se a společně řekli: „Tak dobře.“ Violetka utíkala do svého pokojíčku, vyndala si ze skříně své nejhezčí šatičky a nastrojila se

Asi za hodinu jim děda Ferdinand otevřel vrata od zámku. Violetka utíkala jako první, a když spatřila ten nádherný les, tak se rozplakala. Slzy jí stékaly po tváři a přitom se smála.

Procházeli se po lese a najednou se ztratili. Došli k vesnici, schovali se za křoví a pozorovali lidi. Najednou Violetě poklepal někdo na rameno. Opatrně se otočila, aby si toho nevšimli rodiče. U ní se objevil chlapec. Mohl být tak o dva roky starší než ona. Ta na něj koukala jedním okem a druhým sledovala bažinu poblíž. Zvedla se a opatrně k ní došla. Kluk si stoupl vedle ní, ale pořád nemluvil. Rodiče si stále nevšimli, že je Violeta pryč.

Violeta přemýšlela, co má udělat. Mezitím uslyšela křik matky, asi volala na toho podivného kluka. Ten se chtěl rozeběhnout, ale Violeta ho strčila do bažiny. Tento moment viděla i její matka a zakřičela: „Violeto, ty jsi bludička!“

A v tu chvíli se za kopcem vyvalila hromada lidí, a jelikož byli sbírat seno, měli vidle. Jakmile matka uviděla svého syna topícího se v bahně, zařvala: „Boj!“ a Violetu s rodiči usmrtili vidlemi. Svému synovi už ale pomoci nemohla.

Když se to dozvěděli příbuzní, všichni na žal umřeli a takto skončil život posledních strašidel v Čechách.

Žákyně 7. A

Rake

Byl rok 2010 a Jeff a jeho pět kamarádů se v létě vydali na chatu. Chata byla dlouho opuštěná, a tak tam byl nepořádek. Cestou je místní varovali, ať tam nechodí, prý tam řádí zlo, ovšem marně. Dorazili na chatu, která byla uprostřed lesa. Daleko od obydlených částí, když tam dorazili, všimli si, že dveře stavení jsou poškozené a ve střeše je díra.

Rozhodli se, že to rychle opraví, protože se stmívalo. Stihli se ubytovat a nastala první noc. Vše bylo v pořádku, až na to, že si John stěžoval, že slyšel skřípání. Druhá noc už byla horší, když se Jeff vydal večer ven na záchod, měl pocit, že ho někdo sleduje a že slyšel kroky.

Třetí noc, když všichni spali, vzbudila je rána do dveří, všichni vyběhli ven. Jeff cestou vzal loveckou pušku, co našel na půdě a šli ven, všimli si, že auto má zničené pneumatiky a palivová nádrž byla prázdná. „Musíme odtud hned zmizet!“ zvolal Jeff. Vzal pušku, mačetu a vyrazili.

Cesta do města byla dlouhá, takže museli jít rychle. Byla temná noc a i s baterkami bylo špatně vidět. Matt zakopl a spadnul, když se pro něj John vracel, něco Matta stáhlo do křoví. John s Mikem se za ním rychle vydali a řekli, ať Chris a Jane utíkají. Mike dal Chrisovi mačetu a pak začali volat na Matta. Z dálky slyšeli křik o pomoc, který se pomalu vzdaloval. V tu chvíli na Mika něco skočilo, John začal střílet, ale bylo pozdě, Mike nežil a ta věc zaútočila na Johna. Mělo to rudé oči, velkou hubenou postavu a děsivý výraz. John to trefil a ono to uteklo. John utíkal a cestou našel těla Chrise a Jane.

Začalo svítat a John se dostal k silnici. Auto, co jelo kolem, mu zastavilo a řidič se ho zeptal: „Člověče, chlape, co jste dělal?“ John se na něj podíval a vyděšeným tónem řekl: „Tam.. ta věc... ono to zabilo Mika, Chrise...“ a v tu chvíli omdlel.

Řidič ho odvezl do nemocnice, tam byl sedm dní, když se konečně probal, stáli okolo něj dva policisté. Po výslechu ho považovali za blázna, a tak skončil v léčebně. Když se policie vydala do lesa, skutečně našli těla lidí, o kterých John vypověděl, ale dodnes zůstává záhadou, kdo nebo co, zabilo jeho čtyři kamarády. Kdo zaútočil na Johna a kdo zničil auto.

Po pěti letech ho pustili z léčebny. Jenže to všechno co prožil, se mu vrylo do paměti do konce života. Ten výraz té bytosti mu nedává spát...

Žák 7. A

Výlet na Sněžku

Jednoho hezkého slunečného dne o prázdninách, jsme se rozhodli, že pojedeme do Malé Úpy. Táta sehnal ubytování v malém penzionu. Večer jsme si zabalili věci a ráno po snídani jsme všechno dali do auta vyjeli jsme.

Po cestě jsme se zastavili u babičky na oběd. Chvíli jsme se tam zdrželi a pak jsme se vydali na cestu. Jakmile jsme sjeli z dálnice, tak se před námi otevřela hezká, barevná krajina, rozkvetlé květiny a stromy.

Do penzionu jsme přijeli až někdy odpoledne, vybalili jsme všechny věci z auta a šli jsme do pokoje. Výhoda byla, že tam vařili jídla. Navečeřeli jsme se a já s tátou jsem se šel projít.

Druhý den jsme se po snídani vydali na Sněžku. Cesta byla kamenitá a rozbahněná, jelikož v noci pršelo. Protože jsme v dálce viděli velkou chatu, tak jsme si mysleli, že už jsme tam, ale nebyli. V té chatě jsme se rovnou najedli a pokračovali jsme dál. Ještě nás čekala tak hodina chůze. Cesta byla opravdu hodně kamenitá. Asi po hodině jsme konečně byli nahoře. Šli jsme rovnou do poštovny a tam jsme se nasvačili.

Udělali jsme pár společných fotek a pomalu jsme šli zpátky. Cestou zpět jsme procházeli kolem rozkvetlých stromů. Okolo nás byly malé stromky a keře. Bylo teplo a slunce svítilo. Výlet dopadl hezky.

Žák 6. třídy

Letní příběh

Zbýval jeden den do konce školního roku a já si z nervozity zapomněl desky na vysvědčení. Poté co jsem došel do školy, tak jsem si sedl na své místo. Do třídy přišla učitelka a rozdala vysvědčení. Překvapivě jsem dostal samé jedničky.

Druhý den jsem vstal z postele a šel jsem do obýváku. Maminčina dohoda byla splněna. Tím jsem myslel to, že ve třech letech mi maminka slíbila psa, ale jenom pokud budu mít do páté třídy samé jedničky. Hned, když se maminka probudila, jsem jí šel říct o té dohodě. Maminka s kyselým obličejem odpověděla: „Až za pět dní se, Jeníku, stavíme pro psa, jelikož tatínek bude mít volno.“

Těch pět dní uběhlo jako vada a já celý natěšený běžím do auta. Vybral jsem si psa jménem Balu. Byl to kříženec husky se salašnickým psem. Maminka si myslela, že jsem vybral „gaučáka“, který má tak 30 cm, ale já jsem vybral 60 cm.

Když jsme z Dolních Beřkovic dojeli do Žamberka, klepal jsem se nervozitou, přišel jsem k vratům a zazvonil. Ze dveří vyšla příjemná paní a Balu byl hned vedle ní a štěkal na nás. Máma se pořád ptala, jestli je to on, protože čekala 30 cm a místo toho vyšlo 60 cm. Maminka byla v transu, naopak mi s tatškou jsme z ní měli legraci. Balu myslel, že jsme dobrovolníci na vyvenčení, ale když viděl, jak otevíráme auto, hned si lehl pod kola.

Cesta domů byla otravná. Balu se pořád pokoušel o útěk. Nejdřív z okna, pak z kufru, ale nakonec všechno dobře dopadlo.

Žák 6. třídy

Můj den na dovolené

Můj den se odehrál v minulém roce během prázdní. Jeli jsme na dovolenou do Vysokých Tater. Jel jsem já, táta, máma, babička a bratranec.

Asi třetí den jsme ráno vstali, šli do hotelové restaurace a nasnídali jsme se. Byli tam párky, ovoce, zelenina, tmavé pečivo, světlé pečivo, cereálie a mnoho dalšího.

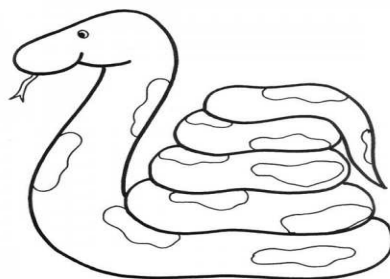
Po snídani jsme si obuli boty, vzali batohy s jídlem a pitím a vyrazili jsme na cestu. Vyšli jsme z hotelu a všude kolem byla nádherná příroda a horský vzduch. Asi po 6 km jsme narazili na nejlepší zážitek z celé dovolené „tube machine“ asi tak nějak se to jmenovalo. Byl to takový kruh, do kterého jsem si sedl a jel jsem až dolů, nazpátek mě vyvezl přístroj.

Bohužel pro mě, jsme museli pokračovat v cestě, pár kilometrů na to jsme narazili na potůček, tedy spíše vodopád. Tam jsme si našli kámen u vody a naobědvali se.

Když už jsme šli po klasickém chodníku zpátky do hotelu, prošli okolo nás dva muži s hadem na zádech. Já jsem řekl: „Pěkný had.“ Ten pán mi pak řekl, jestli si ho nechci pohladit, tak jsem si ho pohladil. Pak nám o něm začal ten pán vyprávět. Nebyl jedovatý, tak jsme se s ním vyfotili a šli jsme do hotelu.

Před hotelem jsme ještě za zbylá eura šli na horskou dráhu. Přišli jsme do hotelu, navečeřeli jsme se, zahráli jsme si ping – pong, zašli do bazénu a pak spát.

Žák 6. třídy

Vtipy – léto

**Přijedou manželé na dovolenou a tam prší. Ptají se tedy malého chlapce: „Prší tady už dlouho?“
„Nevím, mně je teprve sedm let!“**

**Vzpomněl si manžel po příjezdu do Chorvatska: „Propána, zapomněl jsem říct sousedovi, aby se nám postaral o kanárka.“
„Tak o toho se už nestarej,“ utěšuje ho manželka. „Právě jsem si vzpomněla, že jsem zapomněla zavřít plyn!“**

Člověk se plazí po poušti z posledních sil a najednou vidí studnu. Zarve: „Voodaaaa!!!“ Ze studny se ozve: „Kdeee???“

Vyčerpaný lovec se potácí divočinou a na jedné mýtině vidí malé tábořiště se dvěma muži sedícími u ohně. Dopajdá se k nim a ulehčeně vydechne: "Jsem docela rád, že vás vidím. Před třemi dny jsem zabloudil." "Moc se neradujte. My jsme zabloudili před třemi týdny."

**Bloudí dva po poušti, až narazí na beduína:
"Prosím vás, jak se dostaneme do nejbližšího města?"
On na to: "Jděte pořád rovně a v úterý zahrňte doprava!"**

I tento způsob léta ...